

СИНДИКАТ НА СЛУЖИТЕЛИТЕ В МВР

1000, гр. София, ул. "Шести септември" № 29,
вход № 2, офис № 2, тел./ факс: (02) 988 37 21, e-mail: ssmvrbg@yahoo.com, вътр. тел.: 2 31 28,
вътр. Факс: 2 41 77, вътр. ел. поща: ССМВР

УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТ

Reg. № 0005 / 19.02.2019 г.

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

ДО

Вх. № 03 КЛ 16118

Дата 21.02.19 г.

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

от Сдружение "Синдикат на
служителите в Министерство на
вътрешните работи (ССМВР),
регистрирано по ф. д. № 7/2011 г. по
описа на Софийски градски съд, VI-5
състав, представлявано от Иван
Борисов Павлов - председател на
управителния съвет.

Становище
Конституционно дело № 16/2018 г.

СУБАКЛЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Като Ви благодарим за предоставената ни възможност, изразяваме
становище по отношение на иска за обявяване на противоконституционност
на разпоредбите на чл. 7, ал. 2, т. 8; чл. 84а, ал. 1, т. 1; чл. 103, ал. 1, т. 4 от Закона
за държавния служител (обн., ДВ, бр. 67 от 27.07.1999 г., последно изм. и доп. бр.
103 от 13.12.2018 г.) и на § 15 от преходните и заключителни разпоредби на
Закона за държавния бюджет на Република България за 2019 г. (обн., ДВ, бр. 103
от 13.12.2018 г., в сила от 01.01.2019 г.).

Подкрепяме изцяло доводите и съображенията в исканията на
Президента и на Омбудсмана на Република България за обявяване на
противоконституционност на горепосочените разпоредби.

Член 7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл съдържа противоречие с принципа на
правовата държава. Този принцип, както е посочено в Решение № 10/03.12.2009 г.
по к.д. № 12/2009 г., „изисква от законодателя да бъде последователен и
предвидим и да не допуска създаването на взаимно изключваща се правна
уредба", като в този смисъл са и други решения Конституционния съд, напр.
Решение № 5 от 2000 г. по к.д. № 4 от 2000 г., Решение № 9 от 1994 г. по к.д. №
11 от 1994 г. и др.).

Както е посочил и Омбудсмана в искането си, уредбата, която създава чл. 7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл, не е нито последователна, нито предвидима. Само преди 4 години с изменението на чл. 94 от Кодекса за социално осигуряване в изпълнение на задължителното за България решение на Съда на Европейския съюз от 5.11.2014 г. по дело C-103/ 13 Сомова по преюдициално запитване от Административния съд-София град, изрично е потвърдена възможността осигурените лица да получават пенсия за осигурителен стаж и възраст и да продължават да работят по трудовото или служебното си правоотношение, без да го прекратяват. С тази уредба се допусна паралелното съществуване на трудово или служебно правоотношение с получаването на пенсия за осигурителен стаж и възраст, а оспорената уредба императивно въвежда забрана лица, които са придобили и упражнили правото си на посочените видове пенсии, да бъдат приемани на държавна служба като държавни служители и да упражняват конституционното си право на труд и общественото осигуряване.

Оспорваната законова норма противоречи на правната сигурност на гражданите в упражняването на конституционното им право за труд по чл. 48, ал.1 от Конституцията. Правната сигурност е предсказуемост за част от съдържанието на правата на гражданите и тяхното гарантиране в упражняването им. Решение № 7 от 2001 г. на Конституционния съд по съдебен акт от 2001 г. и Решение № 10 от 2009 г. по дел. № 12 от 2009 г. изрично посочват, че приеманите от законодателния орган закони е необходимо да гарантират правна сигурност на гражданите и юридическите лица.

След като правото на посочените видове пенсии е придобито законсъобразно и добросъвестно упражнено при действително участие към момента на придобиването и упражняването им, законът в контекста на конституционното им право на пенсия, като една от основните форми, в които се упражнява конституционното право на общественото осигуряване по чл.51, ал.1, предл.1 от Конституцията на Република България, то гражданите очакват, че ще продължат да го упражняват и да се ползват от него и от благото, което то им предоставя, при същия режим и с максималност в стабилността на закона, по който са го придобили и упражнили. Чл. 7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл ги поставя в положение на изненада, като им забранява да продължат да работят като държавни служители. Ако лицето е знаело, че упражняването на конституционното му право на пенсионно осигуряване му отнема възможността отново да постъпи на работа като държавен служител, то не би го упражнило на съответен етап, след като упражняването на правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст не се погасява по давност (чл. 105, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване).

Както с основание посочва и Президентът в искането си, чл.7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл третира нееднакво лицата в зависимост от правното основание за тяхното пенсиониране. Несъвместимо със заемането на длъжност за държавен служител не е всяко упражнено право на пенсия, а само когато то е по чл. 68, 68а, 69 или чл. 69б от Кодекса за социално осигуряване. Така лица, упражнили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в пълен или в намален размер, лица, пенсионирали се по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, по Закона за Министерството на вътрешните работи и по други закони,

пенсионирани се при условията на първа и втора категория труд, няма да могат да са държавни служители. Но за упражняващите правото си на пенсия учители (чл. 69в от КСО), съдии, прокурори, следователи (чл. 69г от КСО) и балерини, балетисти и танцьори (чл. 69а) такава забрана няма. Неясно е каква е причината лицата да се третират различно. Освен това се стига до парадокса в Министерството на вътрешните работи или в Министерството на правосъдието да не могат да бъдат държавни служители лица, пенсионирани по Закона за Министерството на вътрешните работи и Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, въпреки че заеманите до пенсионирането им длъжности несъмнено са свързани със знания и опит относно спецификите на дейността на тези две министерства.

Оспорваната законова разпоредба създава и разделение между пенсионерите, упражняващи правото си на пенсия по чл. 68, 68а, 69 и 69б от Кодекса за социално осигуряване и лицата, пенсионирани по тези видове пенсии, които постъпват на работа по трудово правоотношение. Във всяка една от тях няма такова ограничение подобно на установеното по чл. 7, ал. 2, т. 3 от ЗДС. Това създава още едно основание за разделение и противопоставяне във общността на лицата, упражняващи правото си на пенсия.

Оспорваният текст на § 15 ПЗР на ЗДБ за 2019г. в действителност преработва обратна сила на чл. 7, ал. 2, т. 3 от ЗДС.

Прекратяването на правото на пенсия като конституционно право (чл. 51, ал. 1, т. 1 от Конституцията), в този случай е добросъвестното и законосъобразно, защото към този момент в дейностите в чл. 94 от Кодекса за социално осигуряване гражданите могат упражняват правото си на пенсия, без да прекратяват правоотношението си (трудова или служебна). Само тези отидателни последици се налагат като санкционни за лица, упражняващо конституционно право. Това обезсмисля разпоредбата на чл. 94, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване.

Това е прилагане на обратна действие за закона, което се допуска само по изключение и с изрична разпоредба на закон (чл. 5, ал. 3 от Конституцията, чл. 14, ал. 1 от Закона за нормативните актове). Не е важно нито едното, нито другото изискване, поради което нормата противоречи на принципа на правовата държава.

Прекратяването на служебното правоотношение по § 15 ПЗР на ЗДБ за 2019г. накърнява правната сигурност при добросъвестното упражняване от гражданите на правото им на пенсия. Нарушена е конституционната ценност за правна сигурност на основните им права.

Нормата разколебава доверието на гражданите в закона и правото.

Съгласно Решение № 7/29.09.2009 г. по к.д. № 11/ 2009 г. изрично се подчертава, че „правните субекти трябва да имат доверие в установения със законите правов ред и да съобразяват поведението си с установените в закона правила.“. Както сочи и Омбудсмана в искането си, §15 ПЗР на ЗДБ за 2019 г. е пример за законова разпоредба, която създава недоверие на гражданите в закона.

Оспорените разпоредби не съответстват на прогласения в чл. 4, ал. 1 от Конституцията принцип на правовата държава. С тях се създава правна несигурност и се въвежда един правен абсурд на законодателно ниво, което не е в съответствие с конституционните принципи и норми.

Създаването на правна несигурност с оспорените разпоредби и накърняването в резултат на тях на основни права на гражданите като правото на труд, правото на обществено осигуряване и свързаните с тях права безспорно води до противоречието им с абзац 3 и абзац 5 от Преамбюла на Конституцията на Република България, в което се издигат във върховен принцип правата на личността, нейното достойнство и сигурност. В се изразява решимостта за създаването на правова държава, с чл. 4, ал. 1 от Конституцията, съгласно който Република България е правова държава и се управлява според Конституцията и законите на страната, с чл. 4, ал. 2 от Конституцията, според който Република България гарантира живота, достойнството и правата на личността, с чл. 16 от Конституцията, прокламира, че трудът се защитава и гарантира от закона, както и с чл. 48, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията, прокламира, че гражданите имат право на труд, държавата се грижи за създаване на условия за осъществяване на това право и всеки гражданин избира свободно своята професия и място на работа.

гр. София
19.02.2019г.

С уважение .....
Иван Павлов – председател на УС на ССМВР/

ССМВР

Изпратено по ел.поща на secretariat@constcourt.bg и v.argirova@constcourt.bg